

Jamsai

เรื่องเรื่องรักล้นก่อนคืนวันคริสต์มาสของห้าคู่ผู้เริ่ม
จนมีหนุ่ยหรือ Rebellion ไม่ทำให้ทุกคนผิดหวังแน่นอน

Jamsai

Rebellion

Time

กบฏหน้าใส

ลือกหัวใจ

ไว้เคียงรัก

Jamsai

กตล่องอ่อน

Jamsai

กตล่องอ่อน

TheLittlefinger ธิษณ

SUKI ฅบ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

รู้จัก
นักเขียน

คุยกับ
นักวาด

สวัสดีค่ะ SUKI ค่ะ
ช่วงนี้ทำอะไรหลายอย่างในคราวเดียว
ร่างแหลกลมากมายค่ะ 5555

FACEBOOK : <https://www.facebook.com/suki.zweet.sm/>

TWITTER : <https://twitter.com/sukizweetsm>

**Love teaches us how to laugh, cry, be happy and sad...
all at the same time.**

**ความรักสอนให้เราหัวเราะ ร้องไห้ มีความสุข และเศร้า...
ได้ทั้งหมดในเวลาเดียวกัน**

บทนำ

ย่างเข้าสู่เดือนธันวาคม เดือนแห่งเทศกาลอันแสนสุขสันต์และอบอุ่น
ไปด้วยความรัก ถนนทุกสายและลานกว้างหน้าห้างทุกแห่งล้วนตกแต่ง
ประดับประดาด้วยไฟกะพริบ กล้องของขวัญหลากสี ต้นคริสต์มาสใบสีเขียว
แก่ กวางเรนเดียร์จุมูกโต รวมทั้งลุงชรารูปร่างท้วมหนวดยาวท่าทางใจดี
ในชุดสีแดงสดที่กำลังแย้มรอยยิ้ม

อากาศที่เริ่มเย็นชกนำให้ความสบายกายและใจเข้ามาหา เด็กเล็ก ๆ
ที่ยังคงมีความเชื่อในเทศกาลนี้ต่างเตรียมจัดหาถุงเท้าและวางจดหมาย
ด้วยลายมือบรรจงเพื่ออ้อนวอนขอของขวัญที่แสนปรารถนาจากซานตาคลอส
ผู้ใจดี

คู่รักทั้งหลายต่างก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่านอกจากวาเลนไทน์แล้ว
เทศกาลคริสต์มาสนี้ก็ถือเป็นอีกเทศกาลหนึ่งที่มีความสำคัญไม่แตกต่างกัน
แล้วกับพวกเขา กลุ่ม Rebellion ทั้งห้าคนล่ะ...

'เดย์และไนท์'

ชายหนุ่มผ่าแฝดที่หน้าตาเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยนแต่กลับแยกแยะได้
ง่ายจากสีของเส้นผมและนิสัยของเจ้าตัว เดย์คนที่ผมสีน้ำตาลอ่อน

ดวงตาสีเขียว นิสัยอ่อนโยนโยนแสนสุภาพ ส่วนไนท์คนน้องผมสีดำ ดวงตาสีเขียว นิสัยร่าเริงเจ้าเล่ห์

'ซูการ์'

ชายหนุ่มหน้าหวาน รักการขงเครื่องดื่มโดยเฉพาะน้ำชา อ่อนโยน ใจดี ซ้ำยังมีรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าเป็นเอกลักษณ์

'ซันแทน'

ชายหนุ่มที่ดูจะร่าเริงซำยังเรีงร่ำที่สุดในกลุ่ม เสียงหัวเราะของเขา นั้นแสนสดใส ไม่เคยย่อท้อและมีความรักที่คงมันเสมอ แม้ว่าความรัก ของเขานั้นจะต้องผ่านอุปสรรคมามากเสียเหลือเกินก็ตามที่

'ไฮท์'

ชายหนุ่มที่นิ่งเงียบ ขรึม แต่ขยับไปทางไหนเงียบๆ พุดไม่เก่ง ไม่ขยัน พุด แต่ถ้าอารมณ์ขึ้นก็ไม่เคยยอมใคร แม้นิสัยเจ้าตัวจะดูโหดเหลือทน แต่กลับประหลาดที่รักการกินเค้กหรือขนมหวานจนแทบขาดไม่ได้

ความรักหำคู้ หำรูปแบบ ในช่วงพิเศษทีุ่่นวายลับสนไม่แพ้กันตลอด เกือบหนึ่งเดือนก่อนจะถึงเทศกาลคริสต์มาสที่พวกเขาต่างรอคอย เรื่องราวจะเป็นไปอย่างไร

...ไม่ต้อง Close your eyes หรือ Make a wish ใดๆ

แค่เปิดใจติดตามเรื่องราวความรักุ่นๆ ก่อนวันคริสต์มาสของ พวกเขา ก็เพียงพอ...

First & Second

Twins Time

(Summer Eva & Winter Eve Special)

Eva : ซานต้าขา เหวาขอความเป็นหญิงเพิ่มขึ้นอีกสักนิด มีแจก มัยคะ T//T

Eve : ...ขอไวโอลินตัวใหม่ได้มัย -_-?

1

Eva's Part

ไอ้...ลมหนาวเริ่มพัดผ่านเข้ามาในชีวิตแล้ว!

ประเทศไทยนี่กว่าจะมีวันหนาวเหน็บให้ได้สวมเสื้อกันหนาวตัวสวยแต่ละทีก็ช่างหาโอกาสได้ยากเหลือทน แต่ในที่สุดมันก็เริ่มพัดผ่านเข้ามาแล้ว ณ ช่วงต้นเดือนธันวาคมหรือขณะนี้นี่เอง...

และถ้าพูดถึงอากาศหนาว สิ่งที่เราขาดไม่ได้ก็คงจะต้องเป็นผ้าพันคอไอ้ตัวว >O<!

ซีเซอะ! รู้ว่า เที่ยงอยู่ในใจมั้ยะว่าประเทศไทยมีช่วงเวลาที่หนาวปานจะพันผ้าพันคอได้ยังไง แต่ทำไงได้ละ ฉันท้องหาเหตุผลสวยงามให้ตัวเองหน่อยสิ

ไอ้ อากาศหนาว คู่รัก หญิงสาวถักผ้าพันคอให้ชายหนุ่ม...

นั่นคือโปรแกรมที่ฉันทวางเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ก่อนเทศกาลคริสต์มาสจะเยื้องกรายเข้ามาในเวลาอีกไม่ถึงเดือนนี้ ฉันทตั้งใจจะถักผ้าพันคอสีน้ำตาลเหมือนสีผมเคยให้กับเขา ตั้งใจจะทำให้เป็นของขวัญวันคริสต์มาสตอนที่เรานัดกันไปเดทเพียงลำพังสองต่อสอง แฮม...จะมีอะไรโรแมนติกมากไปกว่านี้อีกมั้ยะ หุๆ~

"เอิ่ม...เอวา"

ขณะที่ฉันทเพื่อฝันล่องลอยไปไหนต่อไหน เสียงครางเบาๆ ของไบแต้วเพื่อนรักที่นั่งอยู่ข้างกายก็ดังขึ้นพร้อมกับสะกิดยิกๆ ที่หลังมือฉันท

"คือ โทษนะ แเน้ใจเหร่อว่าแกกำลังถักผ้าพันคอ หาใช้ทำผ้าเช็ดหน้า
=_="

นอกจากจะพูดด้วยถ้อยคำหยาบคายแล้ว สีหน้าของไบแต้วเพื่อนรักก็นำพาความสะเพื่อนใจเสริมมาให้ฉันทได้เป็นอย่างดีอีกต่างหาก ขอบใจ
--^

คำพูดชวนรันทดของไบแต้วทำใหฉันทหลุดจากจินตนาการ ก้มลงมองวัตถุต้องสงสัยในมือ มันแลดูเหมือนอะไรไม่รู้สีน้ำตาลขยุกขยิก จะยาวเป็น

ผืนก็ยังไม่ยาว จะพันเป็นเกลียวสวยงามก็เหมือนจะไม่ใช่ หรือนี่คือสายตีเอ็นเอ บางทีฉันอาจจะฉ้อฉลเยอะมากเกินไปจนถึงแบบไม่มีจุดหมายทางวิทยาศาสตร์ไม่ได้หรือเปล่า

"เฮอะ ก็มันยากนี่นา หือ...O()o"

ฉันหันหน้าไปบ่นกลับ แต่เมื่อหันไปหาเพื่อนรัก พลันสายตาก็ดันประสพพบเข้ากับผ้าพันคอสีฟ้าสลัวเทาที่ย้วยโอบเน่ากำลังตั้งอกตั้งใจถักให้แฟนเป็นของขวัญคริสต์มาสอยู่เช่นกัน (หมอนั่นชื่อเท็นเท็น และฉันเพิ่งมารู้ได้ไม่นานว่าเขาถักอันดับหนุ่มหล่อในโรงเรียนด้วยเช่นกัน อย่งว่าล่ะ คนอย่างฉันเคยสนใจใครที่ไหนกันนอกจากคนที่ตัวเองกำลังบึ้งบึ้งหัวปักหัวปำ --)

แง อะไรกันนะ ได้ข่าวว่าเราเริ่มถักพร้อมๆ กันเลยนะ แต่โหงของย้วยโอบแต้วนนำไปไกลแล้วล่ะ ขึ้นลายสลัวสีสวยเขียว ไม่เห็นซีเห่เหมือนของฉันเลย TAT!

เฮ้อ...อากาศหนาว ให้ผ้าพันคอเป็นของขวัญวันคริสต์มาสกับเคย แล้วจับมือไปเด็ดกัน ทั้งหมดนี้แลดูเป็นความฝันสวยงามที่อยากให้เป็นจริงอยู่หรอก ถ้าไม่ติดว่า...ไอ้ที่กล่าวมาทั้งหมดมันคงสำเร็จได้ง่ายกว่านี้ถ้าเพียงแต่ว่า...ฉันมีความเป็นหญิงมากขึ้นกว่านี้อีกนิดนะ

"แต่ัว แก่ถักเผื่อเคยให้ฉันสักผืนได้มั๊ย TAT"

"จะบ้าเหอะอะ แคนี่ยังไม่รู้จะทันคริสต์มาสหรือเปล่าเลย ฉันจะเก็บไปถักเย็นๆ ก็ไม่ได้เพราะเท็นเท็นดันกลับบ้านพร้อมฉันทุกวี่วัน กว่าจะไปปรับโอบไผ่เออย แทมแทยเออย กว่าจะนั่งรอเจ้าตัวกลมพวกนั้นเล่นกันจนเบื่ออีก ขึ้นหีบขึ้นมาถัก เท็นเท็นได้รู้แหวงว่าฉันจะให้อะไรเป็นของขวัญคริสต์มาสล่ะ --^"

โอบแต้วนร้ายยาวเรื่องความทุกข์ระทมของตัวเอง แต่โหงฉันรู้สึกเหมือนมันไม่น่าจะทุกข์เท่าไรห์ ซ้ำยังอิจฉามากกว่าเพราะเหมือนย้วยเพื่อนบ้านนี้ได้เด็ดกุกกักกับเท็นเท็นทุกวันยังงั้นไม่รู้

"ก็มันยากนี่หว่า แบบที่ถักนี้ก็ยากเกินอะแล้ว"

ฉันโยนกลุ่มไหมพรมกับซากผ้าพันคอหรือเศษซากสีน้ำตาลอ่อนของ

อะไรสักอย่างลงบนโต๊ะ ก่อนจะพับหน้าลงกับแบบถักผ้าพันคอที่ซื้อมา พร้อมใบไม้ตัวเมื่อช่วงต้นเดือนก่อน

"น้อยๆ หน่อยเอวอ ไอ้ลายที่ว่ามันนี่เป็นแบบเบสิกที่สุดในร้านแล้วนะแก"

"งานฝีมือสำหรับคนระดับชั้นมันต้องแบบโคตรๆ เบสิกต่างหากละ >O<!"

ฉันโวยวายโดยไม่ลืมแกลงกิ้งตัวไปมา บวกกับเอาหัวไปโขกแขนเพื่อนเพื่อออกอวยยับใบไม้ไม่ให้ถักผ้าพันคอของเท็นเท็นต่อไปได้ เนื่องด้วยความอิจจาริชยาอันแรงกล้า

"เฮ้อออ จันแกก็ไปซื้อให้เดย์แทนเหอะ แต่อย่าลืมกะป้ายราคาออกละ"

แล้วใบไม้ก็เสนาความเห็นหนึ่งออกมาอย่างงุนใจหลังจากที่เกือบจะเอาไหมพรมนั้นรัดคอฉันตายเพราะไปก่อกวน

"บ้าเหอห ขืนซื้อเดย์ก็รู้แหง ตานันฉลาดจะตาย มีเหอจะไม่วู้ว่างานฝีมือฉันห่วยแคไไหนอะ TAT"

"จันก็พยายามถักต่อไป"

"ก็มันยากอะแต่วอ ผู้หญิงอย่างจันไม่ถนัดกับงานพวกนี้เลยนะ แง"

"จันก็เปลี่ยนของขวัญ"

"ไม่อาวว...ฉันจะถักผ้าพันคอให้เดย์ T_T"

ฉันติดดี้นไปมาอีกหนก่อนจะมั่นใจว่ามันคือการติดดี้นหนสุดท้ายเมื่อใบไม้เพื่อนรักเริ่มหยิบกรรไกรในกระเป๋าตัวเองออกมาตัดอากาศดังฉิบๆ

"ถ้าแกอยากจะทำผ้าพันคอให้เดย์ก็หยุดบ่นสักที รำคาญหู --++"

"อา...จ๊ะ --;;"

เฮ้อ...ฉันลืมไปได้ไงเนี่ย นิสัยยับใบไม้มันแสนประหลาด วันดีคืนดีเกิดตบะแตกขึ้นมาก็กลายเป็นยับบ้าพลังไม่ยอมใครจนฉันแทบหัวใจวายในความเปลี่ยนไปของเพื่อน

"แล้ววันคริสต์มาส เดย์นัดแกไปฉลองที่ไหนหรือยังอะ --?"

ใบเต้าวดอนหายใจเสือกใหญ่เหมือนชมอารมณ์ก่อนจะเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่น...แต่โหงฉั่นก็ยังคงกลุ่มใจไม่แพ้กัน --;;

"ยังอะ"

นั่นแหละ! สิ่งที่คุณให้กลุ่มใจไม่แพ้กัน ฉั่นหรือตส่าห์เตรียมตัวแทบตายคิดหาของขวัญให้เคย์ตั้งแต่ย่างเข้าเดือนตุลาคม ตามล่าหาไหมพรมหาแบบถักตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน แล้วก็พยายามถักผ้าพันคอได้มานับแต่นั้นแทบเป็นแทบตายเพื่อจะให้ทันเป็นของขวัญคริสต์มาส

แต่จนย่างเข้าเดือนธันวาคมแล้ว ไม่เห็นอีตาเคย์ที่รักของฉันจะขยับปากพูดจาท่าที่สักหนว่าเราจะไปเดทที่ไหนดีเพื่อฉลองวันคริสต์มาสด้วยกันเพียงสองต่อสอง แฮ้อ กลุ่ม!

"ไม่เห็นเคย์จะขยับปากนัดอะไรเลยอะแล้ว ไม่รู้ตานั่นลืมหรือเปล่าว่ามันเป็นเทศกาลแสนหวานนะ =3="

"คิดมานาน่า ยุ่งๆ อยู่อะเปล่า"

ใบเต้าวละความสนใจจากแบบถักผ้าพันคอและหันมาสนใจฉั่นก่อนจะพยายามปลอบใจ

"ไม่ต้องมาพยายามปลอบเลย แกละ นัดกับนายดับเบิลลิบนั้นเอาไว้แล้วสิ"

"ไม่ได้นัดปะ =//="

ปากก็ปฏิเสธ แต่แก้มสีแดงระเรื่ออย่างกับเอามะเขือเทศสุกไปละเลงแก้มเซียวระยะ เหอะ!

"ไม่ได้นัดแล้วหน้าแดงทำไม --_+"

"ก็ไม่ได้นัดไปไหนกันเป็นพิเศษ...แค่จะไปโบสถ์กับตานั่นเฉยๆ นะ"

"โห สถาบันแต่งงานกันเลยสิ โฮกกก! ริษยาๆๆ"

"บ้าหรือไงเอวา ><!"

พอเห็นฉั่นลุกขึ้นยืนตีกตัวเองและทำท่าโก่งคอร้องขานเหมือนเป็นตัวเอกในเรื่องคิงคอง (ก็ไอ้ลิงยักษ์นั่นแหละ) ยัยใบเต้าเลยรีบจุดแขนฉั่นให้นั่งเหมือนเดิมก่อนจะเอาไหมพรมสีน้ำตาลของฉั่นยัดปากฉั่นไว้

"บ้านเห็นเห็นนับถือศาสนาคริสต์เหมือนกัน วันนั้นเลยนัดกันไป

โบสถ์ แหมแหมมาชวนไบไผ่ ไบไผ่เลยมาตี้อฉันต่อไม่เลิก บอกว่าอยากไปร้องเพลง ไปตีมน้ำอุงุ่น ฉันก็เลยว่าจะพาไบไผ่ไปโบสถ์กับเท็นเท็น แล้วก็แหมแหมต่างหาก --//!"

"ไม่รู้แหละ อิจฉาอยู่ดี TAT!"

ฉันสะบัดหน้าหนี ชีชะ ฉันเองก็อยากไปนะ ทำไมไม่เห็นตาบ้าเคยจะมาเอ่ยปากชวนเลยสักคำ ไปเดินเล่นเฉยๆ ไม่ต้องไปเข้าพิธีด้วยก็ได้ ฉันอยากเห็นบรรยากาศนี่นะ!

"ใจเย็นๆ เอวา"

ไบแต่้วยกมือตบหัวปลอบใจฉันเบาๆ สองสามรอบเหมือนตบหัวไธ่ต่างน้อยที่บ้านก่อนจะพูดต่อ

"แล้วเย็นนี้แกกลับกับเคยหรือเปล่านั้น"

"อือ ก็นัดกันไว้แต่เช้าแล้วนะ =_="

"งั้นเย็นนี้แกก็ลองเปิดประเด็นถามเคยดูสิ"

"เปิดประเด็นก่อน...ฉันเนี่ยนะ =()=?"

ฉันทำหน้าตื่น ซีนี่เข้าหาตัวเอง ตกตะลึงที่ให้ฉันเป็นผู้เริ่มดำเนินการเปิดประเด็น จะให้ถามไปตรงๆ ว่าเคยตั้งใจจะพาฉันไปลัลลาลองคริสต์มาสหรรษาด้วยกันที่ไหนงั้นนะหรือ บ้าสิ อายตายซึกเลย!

"ใช่สิ ถ้าแกไม่เปิดประเด็นก่อน ผู้ชายอ่อนโยนใจดีชื้อายหน่อยๆ อย่างเคยหรือจะกล้าพอ มันต้องใช้ความหน้าด้านอยู่พอตัวนะเรื่องแบบนี้"

"งะ...งั้นหรือ --"

ฉันพยักหน้ารับคำ... แม้จะรู้สึกตึงตังอยู่ในใจลึกๆ ก็ตามที

"เอาเลยเอวา ฉันรู้ว่าแกทำได้!"

"อืม..."

ฉันพยักหน้ารับคำอีกหน...ตามด้วยรู้สึกตึงตังใจยิ่งกว่าเดิม ก่อนความเข้าใจจะเริ่มกระจ่างชัดในกสิบสมองเหมือนเทครีมไวท์เทนนิ่งลงไปอบ

"เฮ้ย! เมื่อกี้แกตำฉันทางอ้อมว่าหน้าด้านนี่หว่าไบเน่า =()=!"

หลังจากการวิ่งไล่จับกันระหว่างฉันกับไบแต่้วยในช่วงคาบพักเที่ยง

ผ่านพ้นไป และการเรียนในคาบปลายก็จบลงไปแล้ว เดย์ก็โทรศัพท์มาหาฉันเรื่องที่เรานัดไปเดตหลังเลิกเรียน

และแล้วในเวลานี้...ฉันก็นั่งทำหน้าที่สวยอยู่ตรงข้ามผู้ชายที่หล่อเลิศที่สุดในปฐพีและดูดีที่สุดในสายตาค้นโดยมีไอศกรีมสองถ้วยกับโต๊ะเท่านั้นที่กั้นกลาง แฮ้อ...แฟนใครกันหนอ ทำไมหน้าตาดีได้ปานนี้ ผิวขาวละเอียดหน้าเนียนใส ตาก็สีเขียวตามกรรมพันธุ์จากยาย จมูกก็โด่งเขียว แต่ก่อนฉันมักแต่ไปมองพี่ซุนคนเดียวได้ไงกันนะ =..=//

"เออว"

ป๊อก~! ระหว่างที่มัวแต่ปล่อยใจลอยละล่องไปกับความหล่อ เดย์ก็ยื่นมือมาเชกหน้าผากฉันเบาๆ เพื่อเรียกสติ ในขณะที่ตัวเองก็คลี่ยิ้มบางๆชวนให้เคลิ้มยิ่งกว่าเดิม

"เป็นอะไร วันนี้มาแปลกนะ ไม่อยากกินไอศกรีมหรือไง --?"

"อยากสิ เอาอะไรมาวัดว่าไม่อยากกินกัน =3="

ฉันทำหน้าที่เป็นปลาปู้ตอบกลับแต่ตัดความในใจที่มากกว่านั้นไปหน่อย นั่นคือฉันอยากกินไอศกรีม แต่อยากห่มำเดย์มากกว่า ไอศกรีม!

"นึกว่าไม่อยากกินซะอีก ไม่เห็นไอศกรีมจะพร่องเลยนี่นา"

เดย์ตั้งข้อสังเกตอีกรอบ แฮม...อยากให้ฉันบอกความจริงนักรหรือใจว่าเป็นเพราะมัวแต่หลงละเมอมองหน้าหล่อๆ ของเขาอยู่นั่นแหละ

"เดย์ต่างหาก วันนี้เจียบๆ พิกล"

ฉันพยายามเปลี่ยนเรื่องออกไปจากประเด็นที่หากคิดเองเออเองคนเดียวต่อไป มีหวังฉันคงได้เลือกกำเดากะจูดใส่หน้าเดย์แน่ๆ

"มีเรื่องให้คิดนิดหน่อยนะ ^^"

เดย์ยิ้มบางๆ ตอบมาแบบไม่กระจ่างชัดเท่าไรก่อนจะทำท่าเฉไฉไปมองทางอื่น ปล่อยให้ฉันคิดเองเออเองต่อไป

หรือว่า...เดย์ตั้งใจจะนัดเรื่องเดตวันคริสต์มาสแต่ยังไม่กล้าพอตามประสาหนุ่มขี้อายหน่อยๆ เลยกำลังรวบรวมกำลังใจอยู่ อีจ ฉันรู้ทันใช่มา...ยัยไบเน่าบ้า ฉันไม่ต้องเป็นฝ่ายรุกรามสักหน่อย ชิชะ~

"หือ เรื่องอะไรเหอ =..=?"

ฉันแก้งทำหน้าเฉไฉไม่รู้เรื่องถามกลับไปอย่างอวยากรู้ยากเห็น
ทำให้เคย์ต้องหันมาสบตาฉันใหม่ ก่อนจะถอนหายใจบางๆ

อ้าว...แล้วนั่นจะถอนหายใจไปเพื่ออะไรกันคะคุณชายเคย์ขา
จะชวนสาวเด็ดทำมาถอนหายใจจนถอนหายใจ เดี่ยวก็จับจิบๆ ะให้เข็ด
เลยเนี่ย =///=^

"ช่างเถอะ" เคย์พยายามบ่ายเบี่ยง

"ไม่ช่างอะ ฉันอยากรู้ เกี่ยวกับฉันใช่มะ -O-"

หุๆ แต่มีหรือที่เอาจานแสนน่ารักคนนี้จะยอม รอมานานแล้วนะยะ
โอกาสงามๆ แบบนี้ละ รอจนเหงือกจะย้อยอยู่แล้วว่าเมื่อไหร่จะพูดเรื่อง
วันคริสต์มาสกับฉันนะ -_-!

"อืม เกี่ยว แต่เอาไว้อื่นอื่นค่อยพูดก็ได้ ^^"

เคย์อืม พยายามบ่ายเบี่ยงอีกรอบ ก็บอกแล้วไง...ว่ามีหรือที่ฉันจะยอม
นะ ยิ่งรู้แน่ชัดว่าเกี่ยวกับฉันด้วยแล้วยิ่งไม่มีทางปล่อยไปง่ายๆ ชัวร์~!

"ไม่เอา ฉันอยากรู้ บอกมาเหอะน่า"

"..."

เงียบ...บังเกิดความเงียบอันเป็นสรวงระพันใด

อะไรกัน กับอืแค่อ่อยปากชวนฉันเดดเนี่ยนะ มันจะพูดยากไป
ตรงไหนเนี่ย ก็รู้ยู่หรือกว่าเคย์เป็นพวกซี้ฮาย แต่ว่าเรื่องแบบนี้ฉันก็รอ
ให้เขาพูดอู่เนะ อยากรู้จะว่าไอ้ผ้าพันคอที่พยายามสุดแรงถักอู่จะไม่มัน
กินไปก่อน แง...TAT

"เอวา..."

อู๊ย! เริ่มแล้ว *O*!

เงียบไปนานโขจนไอศกรีมแทบละลายหมดถ้วย และแล้วเคย์ก็
เริ่มต้นประโยคของเขาด้วยชื่อของฉัน

"คือว่า..."

เราเดดกันเหอะนะ...เราไปเดดวันคริสต์มาสด้วยกันนะ...เพ็งงง~

"เราห่างกันสักพักเถอะนะ"

...

เอ๋ม... ไหงมันฟังประหลาดพิกลนะ ปกติแล้วมันน่าจะใช้คำประมาณ
ว่า 'เราไปเด็ดกันนะ' อะไรทำนองนั้นมากกว่าไม่ใช่เหรอ =_=?

...เราห่างกันสักพัก ทำไมมันฟังดูแล้วคลับคล้ายจะเป็นคำบอกเลิก
ยังไงบอกไม่ถูก

ฮา! บอกเลิกเหรอ!!!

อะ...ว่าไงนะ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

2

Eva's Part

สิบชั่วโมงเต็มๆ กับถ้อยคำเจ็ดคำที่เรียงร้อยได้เป็นประโยคของเคย์ กระเด็นกระดอนก้องกังวานอยู่ในหัวฉันทุกขณะจิตที่สุดลมหายใจเข้าออก

'เราห่างกันสักพักเถอะนะ'

'เราห่างกันสักพักเถอะนะ'

'เราห่างกันสักพัก...'

นั่นคือคำบอกเลิกต่างหาก ไม่ใช่คำชวนไปออกเดท แง...มันไม่จริง ใช่ม้ายยย TOT!!!

"เฮ้อ ไหวมัยเนี่ย"

เสียงถอนหายใจของโบเดี่ยวเพื่อนรักที่นั่งอยู่ข้างๆ ดั่งขึ้นอย่างเหนื่อย อูรา ก่อนยกมือขึ้นลูบหัวฉันเป็นการปลอบขวัญอีกสองสามหน

"ไม่ไหว แง T_T"

แต่ถามมาได้ ไม่ได้ถูกเวลาเอาเสียเลยยัยเพื่อนบ้า ถามมาได้ไงว่า 'ไหวมัย คนเพิ่งโดนที่รักบอกเลิกมาเนี่ยนะจะให้ไหวได้ง่ายๆ วันนี้ฉันไม่มีเรื่องแรงทางกายหรือใจจะทำอะไรทั้งนั้นนั่นแหละ

เมื่อวานหลังจากที่จู่ๆ เคย์ก็พูดจาเหมือนบอกเลิกแทนการขอเดด ออกมา ฉันก็มีนั่งเหมือนถูกเด็กๆ รุมทำอัปเปอร์คัตใส่ ฉันไม่ได้ถามเคย์ ต่อว่าหมายความว่ายังไง เพราะหลังจากที่เคย์บอกมา เขาก็เอาแต่หลบตา ส่วนฉันก็ได้แต่อ้าปากค้างจนพนักงาญกับเงินเดินมาถึงโต๊ะนั่นแหละ สติฉันถึงได้กลับมา เคย์จะไปส่งฉันที่บ้านเพราะยังไงเราก็อยู่หมู่บ้านเดียวกัน แต่ฉันปฏิเสธสายหน้าหวิวแล้วสุดท้ายฉันก็เลยหนีมานอนบ้านโบเดี่ยวซะงั้น T_T

และเพราะแบบนั้น วันนี้ฉันเลยมาเรียนต่างๆ ที่ในกระเป๋าเป็นหนังสือของตารางเรียนเมื่อวาน โชคดีหน่อยที่เอาชุดนักเรียนของโบเดี่ยวมาได้ เพราะตัวเท่ากัน ฉันว่าเมื่อคืนฉันร้องไห้จนมูกโป่งไปแล้วนะ แต่พอตอนเช้า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621705.html>